

er blevet Coutume, men i Virkeligheden sker der ingen Forandring derved i de bestaaende Forhold.

I § 3 foreslaas det, at Forligsmanden kan forlange Forhandling mellem Parterne optaget under visse Forhold. Han kan saaledes kræve Forhandling optaget af Parterne, naar han skønner, at Stridsspørgsmaalene ikke har været underkastet en egentlig Realitetsforhandling, eller naar Stridsspørgsmaalene er af en saa speciel faglig Karakter, at de af den Grund bør forhandles til Ende direkte mellem Parterne. Denne Bestemmelse hilser jeg med Tilfredshed, idet den formentlig vil bidrage sit til, at Parterne i Fremtiden i højere Grad end hidtil vil søge at tale sig til Rette om en hel Række Spørgsmaal, som man nu ret ofte bringer ind for Forligsmanden uden at have forhandlet disse til Ende. Det kan nemlig ikke nægtes, at der ofte er blevet forebragt Forligsinstitutionen Stridsspørgsmaal, store og smaa, af en saadan Beskaffenhed, at selv om Forligsmanden havde den allerbedste Villie dertil, vilde det ikke være ham muligt at forhandle disse Spørgsmaal til Ende, det maatte Parterne selv. Hvem der har Ansvaret, om det er Arbejdsgiverne eller Arbejderne, har i denne Forbindelse ikke nogen Interesse, deri skal jeg ikke fordybe mig, men Forholdet har i hvert Fald været saaledes, som jeg her nævnte, at man ofte er kommet til Forligsinstitutionen med Spørgsmaal, som man aldrig skulde være kommet med, men som der burde have været forhandlet om mellem Parterne, inden det kom saa vidt. Men, som sagt, jeg hilser den her foreslaaede Bestemmelse med stor Tilfredshed.

Bestemmelsen om, at Forligsmanden efter Samraad med Parterne bestemmer Fristen for Afgivelse af Svar om Parternes Stilling til et Mæglingsforslag, er heller ikke andet, end hvad der stadig er praktiseret, og der er derfor intet at indvende imod, at der nu optages en Bestemmelse derom. De øvrige Ændringer skal jeg ikke opholde mig nærmere ved; de giver ikke Anledning til Omtale.

I det store og hele kan jeg tiltræde det foreliggende Lovforslag, og jeg skal paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale det til Vedtagelse.

Tvede: Da vi sidst i forrige Maaned forhandlede om Forlængelse af den bestaaende Forligsmandslov, blev det saavel i Folketinget som her i Landstinget fra konservativ Side gjort gældende, at der maatte gives mere Tid end den foreslaaede ene

Maaned, da denne neppe vilde være tilstrækkelig til den fornødne Behandling af det i Folketinget den 11. Januar fremsatte „Forslag til Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder“, saadan som Forligsmandslovens officielle Titel er. Men Flertallet begrænsede Tiden til den ene Maaned, og naar nu i Dag det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) ankede over den korte Tid, ja, saa er jo han selv og hans Parti medskyldige i, at Tiden ikke blev længere, idet de stemte for, at Loven kun skulde forlænges for en Maaned. Forhandlingerne i det andet høje Ting har derefter paa et Par Dage nær taget hele Maaned, og hvad er saa Resultatet blevet? At vi her til Landstinget har faaet oversendt den gamle Forligsmandslov med nogle ganske faa Ændringer, som nu er gennemgaaet af den højtærede Indenrigsminister og af det ærede 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen), hvorfor jeg ikke skal opholde mig ved dem, men kun sige, at vi kan tiltræde dem. Men de i den højtærede Ministers oprindelige Lovforslag nedlagte Tanker om en videre Udformning af Forligsmandsloven har vi ikke faaet og faar vi ikke Lejlighed til at prøve i dette høje Ting. Vi skal jo have en Forligsmandslov gennemført inden Tirsdag den 1. Marts, og i det Par Dage, der er levnet Landstinget, er det ugørligt for det at gøre sin Indsats gældende med Hensyn til Muligheden for en anden Udformning end den, hvori Forslaget nu foreligger. Om det, hvis der dertil havde været rigelig Tid, vilde være lykkedes dette høje Ting at faa Lovforslaget udformet anderledes og saaledes, at denne anden Affattelse havde kunnet samle alle Rigsdagspartierne om sig, ved ingen; men det ved vi fra tidligere Tid, at det har kunnet lykkes Landstinget at vinde fuld Tilslutning til i dette høje Ting udformede betydningsfulde Lovforslag, bl. a. paa Arbejdslovgivningens Omraade, saa det havde dog været et Forsøg værd, om der havde været givet Tid til, at vi kunde have gjort et Forsøg ogsaa i dette Tilfælde. Fra at gøre saadanne Forsøg er vi imidlertid, hvad dette Lovforslag angaar, nu blevet afskaaret. Lovforslaget kommer ganske vist fra det andet høje Ting med Tilslutning fra alle Sider, og det er jo for en Lovgivning paa dette Omraade særdeles godt, men det er kun sket derved, at den højtærede Indenrigsminister har maattet afstaa fra at føre sine i det oprindelige Forslag udformede Tanker frem til Overvejelse her i Landstinget.

Som Forholdene er, vil vi, som jeg før